

Zondag dus

Zondag dus

Samen sterke verhalen vertellen

VAN DIANE BROECKHOVEN, FIKRY EL AZZOUZI,
SISKA GOEMINNE, EMY KOOPMAN,
RUTH LASTERS, DAVID TROCH,
LOUIS VAN DIEVEL EN ERIK VLAMINCK

Met poëzie van Toon Tellegen,
Hans en Monique Hagen, Frank Adam,
Hans Andreus, Jan van Nijlen, Bart Moeyaert,
Mieke van Hooft en Annie M.G. Schmidt

© 2018 – Het Lezerscollectief & Uitgeverij Vrijdag
Jodenstraat 16, 2000 Antwerpen
www.uitgeverijvrijdag.be

In samenwerking met Wablieft

Frederik de Merodestraat 27, 2800 Mechelen
www.wablieft.be – boeken@wablieft.be
Omslagontwerp: Quod. Voor de vorm.
Omslagillustratie: Sabien Clement
Vormgeving binnenwerk: theSWitch, Antwerpen

NUR 303
ISBN 978 94 6001 668 4
D/2018/11.676/396
e-boek:
ISBN 978 94 6001 684 4

Projectpartners:
Wablieft/Vocvo, Luisterpuntbibliotheek

Dit boek is ook als luisterboek beschikbaar.

Niets van deze uitgave mag door middel van elektronische of andere middelen, met inbegrip van automatische informatiesystemen, worden gereproduceerd en/of openbaar gemaakt zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voorwoord

Wablieft en het Lezerscollectief kregen het idee om samen een boek te maken. We deelden dezelfde uitgever, Vrijdag.

In dit boek vind je acht kortverhalen en acht gedichten. Het zijn boeiende, grappige en spannende teksten in duidelijke taal. Ze zijn geschreven door zeven Vlaamse auteurs en een Nederlandse. Wablieft hielp mee om de verhalen duidelijk te maken. Het Poëziecentrum zocht daar mooie gedichten bij. Het Lezerscollectief liet samenleesgroepen proeven van het nieuwe materiaal. Samen met Uitgeverij Vrijdag kwam het idee tot leven.

Zondag is een beetje vakantie. Zondag is eindelijk rust. Zondag is trager dan de rest van de week. Zondag is op verhaal komen. ‘Zondag dus’...

Allen gaan we voor hetzelfde doel. We willen sterke verhalen brengen voor een breed publiek. Duidelijke taal helpt, zonder ‘simpel’ te zijn. ‘Sterke verhalen maken sterke mensen’ is het

motto van het Lezerscollectief. Daar staan we allen achter. Niemand leidt een ‘simpel’ leven.

Dit boek kwam tot stand met de steun van het Vlaams Fonds voor de Letteren en Fintro.

Inhoud

Voorwoord	5
Het groene koffertje <i>Diane Broeckhoven</i>	9
Gedicht Toon Tellegen	21
Albatros <i>Ruth Lasters</i>	23
Gedicht Hans en Monique Hagen	42
Mademoiselle Soleil <i>David Troch</i>	43
Gedicht Frank Adam	59
Ernest <i>Fikry El Azzouzi</i>	61
Gedicht Hans Andreus	73
De nacht met de mug en de snurkende man <i>Siska Goeminne</i>	75
Gedicht Bart Moeyaert	87

Een luisterend oor <i>Louis van Dievel</i>	89
Gedicht Jan van Nijlen	114
Wat je uit handen geeft <i>Emy Koopman</i>	115
Gedicht Mieke van Hoofst	135
De moord <i>Erik Vlaminck</i>	137
Gedicht Annie M.G. Schmidt	152
Sterke teksten maken sterke mensen	153

Het groene koffertje

Diane Broeckhoven

Wim zat op de rand van zijn bed. Hij staaarde naar het groene koffertje. Dat stond in de hoek van de kamer. Hij was moe en moedeloos. Drie dagen was hij in Kos geweest. Maar echt vakantie was het niet. Hij had gepiekerd en nagedacht. Tot zijn hoofd op springen stond. Genoten had hij niet echt. Hij had vaak in bed gelegen in het hotel. Daarvoor ga je toch niet op reis? Dat kan thuis ook. Het kwam door de zorgen. Hij moest een keuze maken. Het moest. Maar hoe? Hij wist het niet.

Wim en Wendy waren samen. Al bijna een jaar. Hij vond haar leuk. En grappig. En mooi. Hij was heel erg verliefd op haar geweest. In het begin dan. Ze leerden elkaar kennen in de bus. Iedere ochtend zaten ze op dezelfde plek tegenover elkaar. Wim ging naar zijn kantoor, Wendy naar de winkel waar ze werkte. Eerst waren ze vreemden voor elkaar. Ze lazen de krant of keken naar buiten. Die ene ochtend

keken ze elkaar aan. Ze knikten. Ze glimlachten. Ze raakten aan de praat. Als een van beiden een vrije dag had, misten ze elkaar. Soms had Wim al kriebels als hij in het bushokje stond. Als hij Wendy bij het raam zag zitten, werden zijn benen slap en werd zijn mond droog. Iedere dag waren ze een kwartier samen. Ze praatten en lachten. Op een vrijdag vroeg Wendy of hij mee naar de film ging. Morgen? Eerst een hapje eten misschien? Wim zei ja. Hij kon niet slapen die nacht. Ze aten een pizza in de stad. Daarna zagen ze een film over een jongen die met een tijger in een boot zat. Wendy kreeg er tranen van in de ogen. Wim hield haar hand vast. Nog dezelfde avond was het aan.

Twee maanden later wist Wim dat Wendy niet alleen maar leuk was. En mooi. En grappig. Ze was ook bazig. Heel bazig. Soms nog erger dan zijn moeder. Altijd wilde ze haar zin doen. Ze kon niet meer leven zonder hem. Dat zei ze iedere dag. Soms wel drie, vier keer. Wim werd er nerveus van. Ze belde of sms'te hem de hele dag door. Soms bleef ze bij hem slapen. Dan gaf ze hem bevelen, in zijn eigen flat. Hij moest opruimen. Hij moest minder koffie drinken. Ze hield niet van de kleur van zijn handdoeken. Zij wilde vroeg opstaan, hij wilde uitslapen.

Van zo'n weekend met Wendy werd hij moe. Doodmoe. Ze wilde bij hem komen wonen. Want ze hoorden bij elkaar. Ze waren voor elkaar gemaakt. Voor altijd. Ze begon de vloer en ramen in de flat op te meten. Ze maakte lijstjes. Ze legde folders van nieuwe keukens op zijn tafel. Ze wilde met hem naar Ikea. Om samen te dromen over de toekomst. Hun toekomst.

Wim kon er niet meer van slapen. Hij wilde helemaal niet dat Wendy bij hem kwam wonen. Hij wilde rust. Achter zijn eigen gordijnen. In zijn witte keuken. In zijn saaie badkamer. Plots beseftte hij: hij hield niet echt van haar. Niet genoeg om samen te wonen. Of om voor altijd bij elkaar te blijven. Toen besloot hij om naar Kos te gaan. Even weg van alles, om na te denken. Om de knoop door te hakken. Hij zei dat hij voor het werk op reis moest. Wendy wilde mee. Natuurlijk wilde ze mee. Ze zou op hem wachten in het hotel tot hij klaar was met zijn werk. Daarna konden ze samen dingen doen. Griekse dingen. 'Nee, dat kan niet,' zei Wim streng. 'Dat mag niet van mijn baas.' Hij wilde in zijn eentje nadenken. Dat kon alleen ver van huis.

‘Zondag ben ik er weer,’ had hij gezegd.
‘Dan kom ik rond de middag. Ik zal ’s avonds voor je koken,’ besliste Wendy.
Wim had gelogen. Want hij was al op zaterdag thuis. Hij zat op zijn bed. Hij wist nog steeds niet wat hij tegen Wendy moest zeggen.
Hoe maak je het uit? Dat had hij nog nooit gedaan.

Wim moest iets bedenken. Morgen zou hij het haar zeggen. Zondag dus. Voor de nieuwe week begon. Hij wilde geen uitstel meer. Korte pijn was het beste.

Hij kreeg een sms, de zesde al vandaag. Dat ze hem miste. Dat ze uitkeek naar morgen. Of het daar warm was?

‘Ik mis jou ook. Zonnig maar niet te warm,’ antwoordde hij. Hij zette zijn gsm op stil en besloot eerst uit te pakken. Komt tijd, komt raad. Hij zwierde het groene koffertje – geleend van zijn moeder – op het bed. Hij maakte de sloten los en klapte het deksel open.

Het felle rood deed pijn aan zijn ogen. Zat er iets roods in zijn koffer? Dat herinnerde Wim zich niet. Hij legde zijn hand op de zachte stof. Trok de lap naar zich toe. Het was een jurk met de kleur van aardbeien. Eronder lag een

lange rok. En een minirok. Een zwarte bikini en een badpak met veel kleuren. Er kwamen steeds nieuwe dingen tevoorschijn. Sandalen in een plastic zak, slippers met kant, beha’s met een strikje, een tasje met een rits. Toen pas begreep hij het. Dit was zijn koffertje niet. Wim krabde in zijn haar. Hij twijfelde. Was dat van hem niet donkerder? Hij had het eerste koffertje gegrepen dat op de lopende band voorbijkwam. Maar het was dus niet van hem. Van wie was het dan wel? En waar was zijn koffer dan?

In een zijvak met een rits vond hij een kaartje. Elsie Thys, stond erop. Met een telefoonnummer en een adres in Brussel. Wim had dus de koffer van Elsie. Zou Elsie zijn koffertje nu hebben? Zou ze zijn vuile was, zijn stinkende schoenen, zijn zwembroek vinden? Hij schaamde zich bij het idee. Hij moest haar bellen. Nu meteen. Met zijn telefoon in de hand plofte hij weer op het bed. Naast het koffertje. Er steeg een zoete geur uit op. Hij zag een haarborstel met een paar lange blonde haren erin. Plots wist hij wat te doen. Het zou pijn doen. Dat wist hij ook wel. Maar het moest.

Wim pakte het koffertje uit. De jurken en rokken hing hij in zijn kleerkast, naast zijn hemden en

zijn enige pak. De slippers, beha's, topjes en een wit nachthemd gooide hij in zijn lege wasmand. De sandalen en de schoenen met hakken zette hij onder de kapstok bij de voordeur. In zijn badkamer maakte hij het glazen plankje leeg. Hij zette alle potjes en flesjes op een rij. Zonnebrandcrème. Haarlak. Nagellak. Dagcrème. Nachtcrème. Parfum. Een halfvol stripje met de pil. Een elektrische tandenborstel. Het lege koffertje zette hij weer naast het bed, in een hoek. Het kaartje legde hij in de lade van zijn nachtkastje. 'Morgen bel ik je, Elsie,' zei hij zacht, 'nog even geduld.' Die nacht sliep Wim voor het eerst in lange tijd weer diep.

De volgende ochtend stuurde Wendy hem vier sms'en. Om hem een goede reis te wensen. Om nog eens te zeggen dat ze hem miste. Ze zou hem nooit meer alleen op reis laten gaan. Ze zou eten voor 's avonds meebrengen. Wim antwoordde niet. Ze zou denken dat hij in het vliegtuig zat. Hij zuchtte diep en zette koffie. Om tien over twaalf belde ze aan. Wim slikte. Langzaam deed hij de deur open. 'Wat zie je bleek,' zei Wendy. 'Ben je ziek?' 'Ik ben moe. Ik moest vroeg uit bed vandaag.' Zijn hart klopte in zijn keel. 'Het lijkt wel of je koorts hebt,' zei ze. Ze gaf

hem een zoen. En nog een. En nog een. Een voor iedere dag dat ze hem gemist had. Wendy stapte de hal in. Ze zette haar tas vol met boodschappen neer. Toen zag ze het. 'Van wie zijn die schoenen?' wees ze. 'Is je zus op bezoek geweest?' 'Nee,' zei Wim. Ze keek hem aan. Legde haar koude hand op zijn voorhoofd. 'Wat doe je vreemd. Is er iets?' vroeg ze. Hij hoorde de paniek in haar stem. Nu moest hij het zeggen. Anders was het moment voorbij. 'Ja, er is iets.' Wim ademde diep in. En weer uit. 'Kom, we gaan zitten. Ik zal het je vertellen.' 'Ik leg eerst even de pizza's in de diepvries,' zei Wendy.

Ze zaten naast elkaar op de sofa. Wendy legde haar hand op zijn knie. 'Je moet sterk zijn,' begon Wim, 'het is geen goed nieuws.' Wendy keek recht in zijn ogen. Ze zei dat ze er altijd voor hem zou zijn. Dat ze hem zou steunen. Troosten. Helpen. Had hij een ziekte? Was hij ontslagen? Was er nog hoop? Wim wist niet hoe hij moest beginnen. Hij haalde diep adem. Wendy sprong op.

‘Ik ben zo terug,’ zei ze. ‘Even naar het toilet. Van de zenuwen.’
Ze stapte de badkamer in. Twee tellen later zwaaide ze de deur weer open. Ze zag vuurrood toen ze voor hem stond.
‘Wim!’ krijste ze. ‘Wat gebeurt hier? Van wie zijn al die spullen? Parfum. Badschuim. Crèmes.’
‘Ga zitten en blijf kalm,’ smeekte hij. Hij pakte haar hand en trok haar naast zich.

Toen vertelde hij het.
‘Wendy,’ begon hij, ‘het spijt me heel erg. Ik had het je eerder moeten zeggen. Maar ik kon het niet. Ik durfde niet. Ik wilde je geen pijn doen.’
Ze greep hem bij zijn schouders en schudde hem wild door elkaar.
‘Zeg op!’ schreeuwde ze.
‘Er is een andere vrouw, Wendy. Al een hele tijd. Ik wist niet hoe ik het moest vertellen. Ik vind jou heel lief. En mooi. En grappig. Geloof me. Maar een toekomst voor ons samen zie ik niet.’
Het was eruit. Een hele tijd bleef het stil.
‘Is er met haar wel een toekomst?’ vroeg Wendy eindelijk. Haar stem trilde. Er liepen tranen over haar rode wangen.
‘Ja, ik geloof het wel,’ bekende Wim.
Weer werd het stil. Plots leek het of Wendy ontplofte. Ze rende naar de hal, trok de deur

van de badkamer open en gooidde alle potjes en flesjes op de vloer. Er lag een dikke badmat. Gelukkig brak er niets. De borstel met de blonde haren smeedde ze naar Wims hoofd. Het was raak. Daarna beende ze naar de slaapkamer. Ze gilte toen ze de kleerkast opende. Ze trok de rode jurk en de rokken van de hangers. Ze ging weer naar de badkamer om alles in de wasmand te proppen. Daar zaten de kanten slipjes en beha’s in. Wendy schreeuwde als vermoord toen ze die zag.
Dan ging de bel. Het was de bovenbuurman.

‘Alles goed hier?’ vroeg de buurman.
‘Mijn vriendin is boos,’ antwoordde Wim. ‘Mijn ex-vriendin dus. Ik heb het net uitgemaakt.’
‘Dat kan gebeuren. Kalm blijven, hoor,’ zei de man. Hij stapte weer in de lift.
Wendy zat snikkend op de sofa.
‘Woont ze hier? Die andere vrouw?’ vroeg ze. Haar ogen schoten vuur.
‘Ja,’ knikte Wim. ‘Ze bracht al een deel van haar spullen terwijl ik in Kos was. Het spijt me, Wendy. Echt.’
‘Jij vuile schoft! Jij smeerlap! Je hebt mijn leven verknald. Ik haat je!’ Ze spuwde het meer dan dat ze het zei. Met haar vuisten bonkte ze op zijn borst. Hij bleef kalm en liet haar begaan.

Toen stonden ze samen op. Als een robot liep Wendy naar het halletje. Voor ze haar jas van de kapstok nam, schopte ze de schoenen een eind weg.

Wim opende de voordeur.

‘Het spijt me,’ zei hij nog eens. ‘Heel erg zelfs.’

‘Ik geloof je niet,’ snikte Wendy. ‘Jij hufter. Ik hoop dat ik je nooit meer zie. Ik neem voortaan een vroegere bus. Als je dat maar weet.’

Ze stond al in de gang toen ze vroeg: ‘Hoe heet ze?’

‘Elsie,’ zei hij zacht.

‘Elsie!’ herhaalde ze. ‘Elsie! Wat een stomme naam. Het is vast een enorme trut.’

Toen rende ze de trappen af.

Wim keek in de boodschappentas of er nog iets eetbaars in zat. In de keuken belegde hij een broodje met kaas. Hij trok een blikje bier open en ging zitten. Hij at en dronk, maar het smaakte naar niets. Hij wreef over de bult op zijn hoofd. Hij voelde zich rot om wat hij gedaan had. Maar zo is het leven. Zo is de liefde. Wendy zou het wel redden. Ze zou een andere man vinden. Ooit. Eén die haar leuk vond. En lief. En grappig. Een man die voor eeuwig bij haar wilde blijven. Die met haar naar Ikea wilde. Die minder koffie zou drinken.

In de loop van de middag pakte Wim het groene koffertje weer netjes in. Hij vouwde en schikte alles precies zoals hij het gevonden had. Daar had hij goed op gelet. De rode jurk legde hij bovenaan. Hij streekte de zachte stof en snoof de zoete geur op, die uit het koffertje opsteeg. Toen nam hij zijn telefoon en toetste het nummer van het kaartje in.

‘Met Elsie Thys,’ klonk het aan de andere kant.

‘U spreekt met Wim,’ zei hij, ‘ik denk dat ik een verrassing voor u heb.’

‘Een verrassing? Wat mag dat dan wel zijn? Ik ken u niet eens.’ Elsie klonk een beetje nors.

‘Ik heb hier een groen koffertje,’ ging Wim verder. ‘Ik dacht dat het van mij was, maar blijkbaar heb ik me vergist op de luchthaven.

Het is van u.’

‘Echt? Hebt u mijn koffertje? Wat fijn,’ zei Elsie nu een stuk vriendelijker. ‘Ik heb al naar alle diensten gebeld. Niemand kon me helpen. Hebt u erin gekeken?’

‘Ja en nee,’ zei Wim, ‘ik heb het opengemaakt, op zoek naar een naam. Er zit een rode jurk of rok in, als ik het goed heb!’

‘Ja, dat klopt. Mijn nieuwe rode jurk!’ riep ze uit. Elsie had wel slecht nieuws voor Wim. Zij was zonder koffer naar huis gegaan. Het donkergroene koffertje dat achterbleef op de

band was het hare niet. Dat had ze meteen gezien.

‘Het is nog vroeg, ik kan uw koffer wel naar Brussel brengen. Met de trein,’ stelde Wim voor. Dat wilde ze niet. Zoveel moeite hoefde hij niet te doen. Ze was zo blij dat haar koffertje terecht was. Dat hij zo eerlijk was. Waar kon ze hem een plezier mee doen? Ze zou het koffertje zelf komen ophalen met de auto. Vandaag nog. Wim gaf zijn adres. Zonder file was het maar een half uurtje rijden, zei ze.

Wim ging op de bank zitten en viel even in slaap. In zijn droom dwarrelden jurken, rokken, slipjes, bikini’s en sandalen voorbij. Om half vijf schrok hij op van de bel. Daar zou je Elsie hebben!

Ik trok een streep:
tot hier,
nooit ga ik verder dan tot hier.

Toen ik verder ging
trok ik een nieuwe streep,
en nog een streep.

De zon scheen
en overal zag ik mensen,
haastig en ernstig,
en iedereen trok een streep,
iedereen ging verder.

TOON TELLEGEN